

[Formanden.]

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om retslægerrådet.

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 13⁴⁵.

28. møde.

Tirsdag den 7. februar kl. 14.

Formanden: Medlem af folketinget Storgaard har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Vil og kan ministeren medvirke til, at adgangen til de såkaldte 65-billetter udvides til at omfatte også invalidepensionister samt de folkepensionister, der er under 65 år?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Det har vist sig nødvendigt, at der foretages en ændring i ugeplanen for indeværende uge. Ændringen går ud på, at forslag til folketingsbeslutning om opsigelse af telefonkoncessioner [af Aksel Larsen m. fl.] sættes til første behandling torsdag den 9. februar efter første behandling af lovforslaget vedrørende ungdommens uddannelsesfond.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om retslægerrådet.

Valgt blev: *K. Axel Nielsen, Nina Andersen, Dupont, Victor Gram, Egon Jensen, H. Larsen (Bjerre), Waldemar Laurson, Axel Ivan Pedersen, Else-Merete Ross, Vagn Bro, Ejner Kristensen, Helga Pedersen, Raunkjær, Havnstrup Clemmensen, Thestrup, Knud Thomsen og Morten Lange.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 639, fremsættelsen i tidenden sp. 1073).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ove Hansen: Det væsentligste i det lovforslag, som den højtærede indenrigsminister har fremsat, er, at de regler om børnefradrag, vi har haft hidtil i kommuneskatte-loven, nu skal ophæves. Dette er meget naturligt, da vi umiddelbart før jul vedtog at ophæve børnefradragene for statskatternes vedkommende. Vi er klar over, at der bliver givet kompensation for de børnefradrag, der nu forsvinder, idet man i stedet for vil give børnetilskud, hvilket vi også finder langt mere retfærdigt. Børnefradragene — det gælder fradrag i det hele taget — har altid virket uretfærdigt, idet de har gavnet de store og største indtægter mest. Derfor er vi tilfredse med, at børnefradragene udgår og erstattes med børnetilskud.

Det kan ikke nægtes, at vi er lidt spændt på, hvornår udskrivningslovforslaget bliver fremsat, så at vi kan få at vide, hvor store beløb børnetilskuddene vil andrage.

Da vi nu i kommunerne fritages for dette børnefradrag, får vi naturligvis et større beskatningsgrundlag at ligne på. Der er vel kommuner, som allerede har glædet sig herover, men indenrigsministeren foreslår dog en reduktion af dette større beskatningsgrundlag, idet man nu forhøjer personfradragene for de kommuners vedkommende, der udskriver med fælles beskatningsprocent. Personfradraget har hidtil udgjort 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Det foreslås nu forhøjet til 4 500 kr. for forsørgeres vedkommende, medens det er uforandret for ikke-forsørgere.

[Ove Hansen.]

Der er dog den bestemmelse i forslaget, at de sognekommuner, der frivilligt er gået over til at anvende fælles beskatningsprocent, og de mindre købstæder, det vil sige købstæder med under 4 000 indbyggere, ikke behøver at anvende et personfradrag på 4 500 kr., ligesom de mindre købstæder, dem med under 4 000 indbyggere, kan bibeholde de 3 000 og 2 000 kr., som gælder i indeværende år. Vi ser naturligvis fra socialdemokratiets side gerne, at man anvender så store personfradrag som overhovedet muligt, men det skal erkendes, at det i de mindre købstæder, stationsbyer og mindre landkommuner, hvor man anvender en fælles beskatningsprocent, og hvor gennemsnitsindtægten pr. skatteyder ligger ret lavt, er vanskeligt at gå op til 4 000 eller 4 500 kr. i personfradrag.

For hovedstadens og de københavnske omegnskommuners vedkommende foreslår den højtærede minister, at den proportionalbeskatning, vi har anvendt på skalaindkomster indtil 20 000 kr., nu skal anvendes på skalaindkomster op til 30 000 kr., og først derefter begynder progressionen. Man kan måske sige, at det er lidt højt at gå op, før progressionen skal virke, men vi må erkende, at der kan være indtægter, som stammer fra både mandens og konens arbejde, så der er vel nogen rimelighed i, at vi her i omegnen, hvor indtægterne ligger ret højt i forvejen, går op til 30 000 kr. i skalaindkomst.

Af lovforslaget ser jeg, at man for sognekommunernes vedkommende nu indfører en bestemmelse om, at de mindste indtægter helt skal fritages for at svare skat. Det har været sådan i de mindre sognekommuner med hensyn til indtægter under 1 200 kr., at man overlod til sognerådet selv at afgøre, hvorvidt indkomsten skulle beskattes eller ej. Det har vist sig, at en del sognekommuner alligevel forlangte skat, til trods for at indtægten var så lav. Jeg synes, det er meningsløst, at man har opkrævet skat, når indtægten lå under 1 200 kr. Nu foreslår den højtærede indenrigsminister, at det vedtages, at der ikke skal svares skat af de mindste indtægter; og for familieforsørgeres vedkommende bliver indtægter under 1 800 kr. fritaget for at svare kommuneskat, og for ikke-forsørgerne bliver indtægter under

1 200 kr. helt fritaget. Jeg finder denne bestemmelse fuldt retfærdig og rigtig, og den har også den fordel, at den formentlig og forhåbentlig animerer sognekommunerne til at gå over til fælles beskatningsprocent, hvilket vi finder mere rimeligt og hensigtsmæssigt. Det er altså i og for sig en slags opfordring til disse sognekommuner.

Jeg synes, at det forslag, vi nu har fået fra ministeren, om ændring af de personlige kommuneskatter, er et godt lovforslag. Mit parti vil meget gerne medvirke til, at det gennemføres, og jeg kan love, at vi også vil medvirke til en hurtig udvalgsbehandling. Det er nødvendigt, tiden er ret fremskreden, og når kommunerne skal i gang med ligningen, haster det lidt. Vi vil meget gerne medvirke til en hurtig behandling.

Jens Chr. Christensen: Den højtærede indenrigsminister begrundet bl. a. det foreliggende lovforslag med, at der ved ligningsloven for skatteåret 1961-62 er sket en ophævelse af reglerne om ydelse af børnefradrag ved beregningen af indkomstskatten til staten. Noget tilsvarende ønsker man også skal ske for kommuneskattens vedkommende, og det er så hensigten, at de bortfaldne børnefradrag skal erstattes med ensartede børnetilskud uden hensyn til indkomstens størrelse.

Jeg erkender, at denne ordning vil få indflydelse på kommuneskatteudskrivningen. Når man her ophæver børnefradragene, får det jo indflydelse på, hvilken skat man kommer til at betale af de forskellige indkomster.

Der er visse ting i lovforslaget, som vi fra venstres side er betænkelige ved. For det første: vi kender ikke børnetilskuddets størrelse, vi er derfor ikke i stand til at beregne, hvorledes dette og børnefradragets bortfald vil influere på den enkelte skatteydere forhold. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om den højtærede minister i dag vil løfte sløret og oplyse en lille smule om, hvad regeringen har tænkt at foreslå som børnetilskud. Eigentlig ville det vel have været rimeligt at have udskrivningslovforslaget til behandling samtidig, så at vi kunne beregne de forskellige forhold, men det kan jo være, at vi skal vente hermed til udvalgsarbejdet. I hvert fald vil jeg da mene, at vi skal vide, hvor stort børnetilskuddet vil

[Jens Chr. Christensen.]

blive for det kommende år; før kan vi ikke overse rækkevidden af det her foreslåede.

Det andet, vi fra vor side i endnu højere grad er betænkelige ved — det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse for den højtærede minister — er forhøjelsen af den skattefri bundgrænse. Jeg skal skåne det høje ting for at høre de begrundelser, som jeg tidligere har ført frem mod denne regel; de er velkendte fra de to gange, vi har behandlet kommuneskatteloven. Egentlig forundrer det mig, at regeringen kører videre ad den bane, ikke fordi venstre er modstander deraf — det tager man jo som bekendt intet særligt hensyn til selv her i det såkaldt samarbejdende folketing — men det forundrer mig efter den modstand, der udefra har været imod loven. Her tænker jeg på, at de kommunale organisationer, også dem, hvor den højtærede ministers partifæller er i flertal, de to gange, vi har behandlet kommuneskatteloven, har vendt sig — for at sige det mildt — stærkt imod de høje bundgrænser. Det var for øvrigt også den modstand, der sidste år fik regeringen til at ændre det da foreliggende lovforslag en lille smule i retning af det, vi foreslog.

Det foreliggende lovforslag tager et nyt skridt, efter min mening et skridt i den forkerte retning. Vi arbejder os længere og længere væk fra det gode og rigtige princip, at pligter og rettigheder skal følges ad. Under udvalgsarbejdet sidste år fik vi oplyst, at i enkelte kommuner var de skattefri vælgere i flertal. Jeg tror, det var to kommuner på Bornholm, hvor 52 pct. af de kommunale vælgere var skattefri. Det må vi fra venstres side vende os imod. Jeg erkender, at med børnefradragenes bortfald kan det være vanskeligt at undgå, at der bliver en skattestigning for de laveste indkomster, hvis der ingen ændring kommer; men jeg havde hellere set, at vi havde fundet en anden udvej for at kunne tilgodese de mennesker, der har de laveste indkomster. Jeg erkender, at borgere med små indkomster ingen særlig skattevne har; men det er heller ikke de mange kroner, jeg er ude efter, men bare få kroner. Dette ville understrege princippet, at pligt og ret skal følges ad, og i hvert fald forstår man ude i provinsen, at heri ligger der noget værdi-

fuldt. Endelig vil jeg også nævne, at man ude i kommunerne er meget fornuftig til at lave skatteskalaer, i hvert fald i de kommuner, der endnu bruger skatteskalaer, sådan at folk med små indkomster ikke rammes for hårdt. Jeg synes, der i de senere år har været en tendens til at tage selvbestemmelsesretten fra vore folkevalgte kommunalråd. Jeg tror ikke, det er klogt, at vi bevæger os ad denne linje. Selvfølgelig kan jeg anerkende fordelene ved, at man anvender en fast beskatningsprocent i så vid udstrækning, som den kan indarbejdes i et fast beskatningsgrundlag, men der burde i lovgivningen være taget hensyn til, om den anvendes i en købstad eller en landkommune.

Må jeg til slut med hensyn til § 1, punkt 6, sige, at mig bekendt vedtog folketinget for få år siden, at kommuneskatteudskrivning efter kildeart ikke måtte benyttes. Man begrundede det med, at denne metode hvilede for meget på skøn. Men nu ser jeg i § 1, punkt 6, at det foreslås, at folk med

„forholdsvis store indkomster, ringe husstand, særlig stor vinding i det sidste år, særlig heldige driftsforhold“

skal straffes særlig strengt. Hvem kan egentlig afgøre, hvad der er en særlig heldig driftsform, eller hvad der er en særlig stor vinding? Det sete vil altid afhænge af øjnene, som ser. Noget mærkeligt synes det mig også, at selv store lotterigevinster, tipsgevinster o. lign. kun beskattes med 15 pct., men en særlig dygtig indsats skal ikke alene nøjes med den almindelige beskatningsregel, nej, en sådan skal vi have et særlig godt øje til. Jeg synes, der skal være en lille smule mening i, hvorledes man beskatter de forskellige ting, og en sådan ordning som her foreslået vil i allerhøjeste grad komme til at hvile på et skøn. Det har vi arbejdet os bort fra én gang; hvorfor skal vi så tilbage der-til igen?

Bortset fra disse indvendinger er vi selvfølgelig fra vor side villige til at se på lovforslaget i et udvalg, og vi håber, at vi dér kan få de oplysninger, vi har brug for, inden vi kan gøre loven færdig.

Poul Møller: Det forekommer mig, at vi ved denne debat bør sende en venlig tanke til alle de mennesker, der har at gøre med det kommunale arbejde rundt omkring i landet, og her fra tingets talerstol sende dem

[Paul Møller.]

en undskyldning, fordi vi nu det tredje år i træk skal ændre den kommunale skattelov, og en yderligere undskyldning, fordi vi nu, den 7. februar, kun er nået til første behandling af forslaget om den kommunale skattelov for det kommende år, hvis skattesatser skal træde i kraft den 1. april.

Kommunerne må ikke have det let i denne tid. Med hensyn til indkomstsiden behandles der i dag forslag til lov om den kommunale indkomstbeskatning, og i udvalg behandles forslag til lov om kommunernes ejendomsskatter. Spørgsmålet om kommunernes ejendomsskatter ligger i dag aldeles uafklaret. Spørgsmålet om de kommunale folkepensionsudgifter er også helt uafklaret. Det må ikke være nemme forhold at fastlægge et budget under, og jeg tror derfor, at vi bør sende de kommunale folk og kommunalbestyrelsernes embedsmænd en undskyldning her fra talerstolen.

Jeg erkender, at det forslag, der her er til behandling, er nødvendiggjort af de ændringer, der blev gennemført i ligningsloven i vinter vedrørende børnefradrag; det var nødvendigt at få en ændring af den kommunale skattelov som følge heraf. Jeg havde gerne set, at vi havde kunnet få forslaget noget tidligere frem, end tilfældet har været, men det afgørende for behandlingen af denne sag har vi jo ikke engang fået forelagt endnu, nemlig forslag om børnetilskuddenes størrelse. Det er først, når vi kan se børnetilskuddenes størrelse, når vi har fået et forslag herom, at vi kan sige noget om de tabeller, der er optrykt i lovforslaget, om dets virkninger for forsørgere med og uden børn. Men jeg går ud fra, at hvis ikke den højtærede indenrigsminister kan få sin højtærede kollega finansministeren til at sige noget i dag, så vil han være i stand til det under udvalgsbehandlingen af dette forslag. Hvis man ikke efter fjernelsen af børnefradragene var gået til en ændring af den kommunale skattelov, ville disse fradrag bortfaldt naturligvis have medført, at ikkeforsørgere, det vil sige dem, der ikke har nogen børn, ville have fået en skattelettelse på samme måde som forsørgere, for så måtte kommunerne have klaret problemet over deres udskrivningsprocent og have nedsat beskatningen. Derfor er det rimeligt, at der

foretages en ændring af den kommunale skattelov på denne foranledning.

Så vidt jeg har forestået, er det også lykkedes den højtærede indenrigsminister at fremkomme med et forslag, som bevirker, at den forøgelse af indkomstmassen, som børnefradragenes afskaffelse medfører, kommer forsørgerne til gode. Men næste spørgsmål er så: hvilke forsørgere kommer dette til gode? Der er noget, der i hvert fald tyder på, at man med hensyn til skattelettelsen stiller forsørgere uden børn lige med forsørgere med børn, og det betyder jo, at de, der mister børnefradragene, får en lettelse, men de, der ikke har haft børnefradrag før, får også en lettelse, får måske endda den største lettelse — det kommer an på børnetilskuddenes størrelse. Derfor må vi vel under udvalgsbehandlingen se på, hvilken afvejning der skal foretages mellem forsørgere med børn og forsørgere uden børn.

Afgørende for børnetilskuddenes størrelse må det efter mit og mit partis skøn være, at disse fuldt ud kan opveje bortfaldet af børnefradrag i indkomsten, at de dernæst kan udligne den skattelettelse, som familier uden børn får i kraft af dette forslag, og at de endelig i øvrigt får en sådan størrelse, at de kompenserer det overskud i statskassen, der følger af børnefradragets bortfald. Om dette sidste kan vi jo ikke vide meget, før lovforslagene dels om børnetilskud, dels om udskrivning af statsskat er blevet fremsat. Så vidt jeg kan se, er det blot for at skaffe kompensation nødvendigt, at børnetilskuddet bliver på omkring 450 kr. pr. barn, men derved vil der ikke blive taget familiepolitiske hensyn i forholdet mellem familier med børn og familier uden børn, og det var egentlig det, vi gik i byen efter. Hvis man kun sætter tilskuddet til 450 kr. pr. barn, vindes der intet i forholdet mellem familier med og familier uden børn ud over den bestående skattemæssige tilstand.

Jeg er sikker på, at vi må se på dette under udvalgsbehandlingen, og jeg beder den højtærede indenrigsminister give tilsagn om, at vi i udvalget kan drøfte børnetilskuddets størrelse. Vort partis stilling vil afhænge af de oplysninger, vi får herom, og af den almindelige skattemæssige byrdefordeling, der vil fremkomme som følge af statskatteudskrivningsloven. Det ville i øvrigt

[Poul Møller.]

være praktisk for behandlingen af de forslag vedrørende skatter, der foreligger for tinget i øjeblikket, om regeringen ville befitte sig på at fremskynde fremsættelsen af udskrivningslovforslaget så meget som overhovedet gør ligt.

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning vedrørende den proportionale skat, som for hovedstadskommunernes vedkommende er forhøjet til at gælde for en skalaindkomst på op til 30 000 kr. Dette skal jeg ikke gøre nogen indvendinger imod. Jeg synes, det er fornuftigt, at vi får proportional skat op til de 30 000 kr., men tilbage bliver jo spørgsmålet, hvorfor man ikke skal tage skridtet fuldt ud. En skattepligtig indkomst på 30 000 kr. vil svare til en almindelig bruttoindkomst på 44 000-45 000 kr., og efter den sidste indkomstopgørelse, jeg har haft lejlighed til at se, har vi i hovedstadskommunerne kun 12 000-15 000 borgere, der ligger over denne skattepligtige indkomst på 30 000 kr.

Man kan så sige, at man ikke byrdefordelmæssigt vil lette disse mennesker, der har over 30 000 kr. i skattepligtig indkomst. Men man vil det i Århus, man vil det i Ålborg, og man vil det i Odense. Det er det mærkværdige ved det, at man har gennemført en ren proportional skat for de mennesker, der bor i de store købstæder, i de fleste købstæder endda, men at man ikke i hovedstadssamfundet ønsker den samme sociale retfærdighed ved at have en almindelig proportional skat. Derfor vil jeg gerne se på, hvad det egentlig ville koste, om man gennemførte en egentlig proportional skat i hovedstadskommunerne, således som man har det i købstæderne, så vi derved undgik at have en kommunal særskat for en 12 000-15 000 indbyggere i hovedstadssamfundet.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget i udvalget. Jeg håber på, vi kan nå til et positivt og et godt resultat.

Baunsgaard: Jeg vil meget gerne tilslutte mig de beklagende bemærkninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte angående de byrder, som folkettinget, ikke mindst ved indgangen til dette forår, pålægger kommunerne. Men det var på den an-

den side klart, at da folkettinget i december måned vedtog den nye ligningslov og hermed skabte den nydannelse, at man helt ophævede børnefradrag og gik over til børnetilskud, måtte der ske en ændring i den kommunale skattelov, og det er hovedgrundlaget for det foreliggende lovforslag. Overgangen til at benytte direkte børnetilskud til alle uanset indkomst i stedet for fradrag ved indkomstansættelsen anser jeg for et meget vigtigt skridt. Det radikale venstre har for længst gjort sig til talsmand for det rigtige og mest enkle i et system med tilskud, hvorved alle uanset indkomst stilles lige, i modsætning til den hidtidige ordning med fradrag, hvor et fradrag jo altid var af største betydning for de store indtægter. Skal en skattereform kunne gennemføres på en sådan måde, at vi virkelig kommer til at stå med et overskueligt system, mere overskueligt end nu, må mange af de fradrag, vi har i den nugældende skattelov, væk, og på områder, hvor sociale hensyn taler for det, må man gå over til tilskud. Et børnetilskud til alle synes jeg er et skoleeksempel på, hvordan fremtidens skattereform om tilskud i stedet for fradrag bør være, og det er med glæde, jeg hilser denne ændring velkommen.

Men når man ikke mere skal operere med børnefradrag i indkomsten, er det givet, at der i selvangivelsen til kommunen fremkommer et større beløb end hidtil, og at der derfor er skabt mulighed for at nedsætte den kommunale beskatning, og når muligheden for skattnedsættelse er til stede, vil en diskussion om, hvordan nedsættelsen skal foretages, som regel opstå. Her synes jeg det er værd at holde fast ved, at når en skattereform skal gennemføres, må man altid have for øje, at enhver nedsættelse bør anvendes som et skridt henimod denne skattereform.

Her er der i indenrigsministerens forslag to væsentlige ting. For det første en forhøjelse af det skattefrie beløb, den såkaldte bundgrænse, og dernæst en forhøjelse af den skattepligtige indkomst, der skal beskattes med den laveste procent. Den højtærede minister foreslår bundgrænsen for forsørgere forhøjet til 4 500 kr. mod 4 000 kr. i den gældende kommuneskattelov og uændret 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Ønsket om ved en skattelettelse først og fremmest at kom-

[Bausgaard.]

me de mindste indkomster til hjælp kan jeg ikke indvende noget imod; det er tværtimod i bedste overensstemmelse med det radikale venstres sociale indstilling. Nu er der for så vidt tale om en skat til kommunen, og her må man tage et vist hensyn til det ønskelige i, at alle så vidt muligt deltager i skattebetalingen. I modsætning til, hvad der gælder i forholdet til staten, hvor der foruden den direkte skat også betales indirekte afgifter, får kommunerne ikke sådanne, i hvert fald ikke af betydning; kun ved direkte skat deltager man således i betalingen af kommunens udgifter. Dette må derfor tilsiqe ikke at lade det skattefrie beløb gå ud over den egentlige eksistensminimumsgrænse. Ved statskatten kan man tage et vidtgående hensyn, fordi man dér har de indirekte afgifter, men i den kommunale skat bør man næppe gå videre end eksistensminimummet tilskriver, og skulle man derudover ønske skattelettelse, bør det snarest være ved at kaste et øje på skatteprocenten. Det er muligt, at de 4 500 kr., ministeren foreslår, er det rigtige beløb; det får vi se på i et udvalg. Der er endelig det at sige, at hvis der vil være — og det vil der — kommuner, for hvilke bundgrænsen 4 500 kr. vil skabe vanskeligheder, så er det muligt for de mindste købstad- og omegnskommuner at bibeholde overgangsbestemmelserne, således at man dér kan fastsætte en lavere bundgrænse for et år ad gangen, 2 000-3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for ikke-forsørgere. Jeg anser det for at være en absolut nødvendig undtagelsesbestemmelse for disse kommuner.

Lad os dernæst se på virkningerne med hensyn til beskatningen af indkomster ud over disse bundgrænser. I øjeblikket er det jo sådan, at man beskatter med 14 pct. af indkomsten op til 20 000 kr., og denne grænse foreslås nu forhøjet til 30 000 kr., således at det, en forsøger tjener ud over 4 500 kr. og op til 30 000 kr., kun beskattes med 14 pct. Det er et nyt stort skridt henimod den proportionalsskat, som også det radikale venstre i mange år har talt for, og grænsen ved de 30 000 kr. anser vi for at være den i øjeblikket rigtige. Med denne forhøjelse fra 20 000 kr. til 30 000 kr. i den skattepligtige indkomst sker der en indrømmelse over for de mellemindtægter, som

i forvejen er så hårdt ramt. Hvor stor lettelsen så vil blive i kommuneskat de forskellige steder, vil afhænge af forholdene i de enkelte kommuner, men der vil overalt være mulighed for skattelettelser derved, at staten, formoder jeg, tager hele byrden med børnetilskud på sig. Det er principielt rigtigt, at den gør det, ligesom det er principielt rigtigt — hvad der i øjeblikket forhandles om i et andet udvalg — at staten skal overtage kommunernes direkte udgift til folkepension. Børnetilskud og folkepensionsudgifter overtaget af staten betyder tilsammen, at alle kommuner bør kunne nedsætte kommuneskatten. Det radikale venstre finder, at den linje, regeringen har anlagt, og som går ud på, at nedsættelsen først og fremmest skal komme små og mellemstore indtægter til gode, er den rigtige.

Det, jeg her har sagt, drejer sig jo i første række om bykommuner, fordi det normalt kun er her, man anvender proportionalsskat, og virkningerne vil næppe lige enkelt kunne anslås for de sognekommuner, hvor man fortsat ligner efter lejlighed. For disses vedkommende foreslår regeringen imidlertid nu indført et fast skattefrit beløb, således at forsørgere får en skattefrit indkomstgrænse på 1 800 kr. og ikke-forsørgere på 1 200 kr. Principielt må dette vel være rigtigt — i hvert fald kan man da sige, at med disse tal har man ikke oversteget det hensyn, jeg ønsker taget til eksistensminimumsgrænsen; tværtimod må man vel sige, at en grænse på 1 800 kr. for forsørgere og 1 200 kr. for ikke-forsørgere er sat så lavt, at det vil være nærliggende for kommunerne at sikre, at de indkomster, der ligger lige over de nævnte grænser, ikke bliver ramt urimelig hårdt.

Indenrigsministeren overlader det i sit lovforslag fortsat til kommunerne selv at administrere nedslag i indkomster op til 2 300 kr. Som tilhænger af et meget vidt udstrakt kommunalt selvstyre er jeg tilfreds med det, men samtidig må jeg så udtale håbet om, at alle kommuner vil forstå deres ansvar over for disse meget små indkomster.

Jeg tror, at det foreliggende lovforslag som helhed vil være et skridt i den rigtige retning mod den skattereform, alle ønsker. Det er efter min bedømmelse tilrettelagt

[Baunsgaard.]

netop ud fra det hensyn, at alle skattelettelser skal anvendes til yderligere sikring af et bedre og mere enkelt skattesystem, og jeg kan derfor tilsige det radikale venstres velvillige behandling af det i udvalget.

Herluf Rasmussen: Jeg kan for så vidt godt tilslutte mig den undskyldning, som de ærede medlemmer hr. Baunsgaard og hr. Poul Møller har givet kommunerne. På den anden side synes jeg også, det er min pligt som en lille trøst at sige til de ærede medlemmer, at kommunerne jo efterhånden er blevet hårdhudede, at de nu altid er belavet på, at der i sidste øjeblik kan komme overraskelser, og at de derfor disponerer over deres personale på en sådan måde, at alt alligevel kan klares. Dermed være ikke sagt, at jeg går ind for, at vi stadig væk skal komme for sent med de forskellige love, hvorved dette ekstra arbejde pålægges kommunerne.

Det lovforslag, som den højtærede indenrigsminister har fremsat, er en naturlig følge af, at vi går fra børnefradrag til børnetilskud. Da bortfald af børnefradragene vil forhøje kommunernes beskatningsgrundlag, vil der samtidig åbnes mulighed for en nedsettelse af den kommunale beskatning. Den højtærede indenrigsminister har rigtigt ment, at skattelettelsen i første række burde komme skatteydere af gruppen familieforsørgere med mindre indtægter til gode. Heri er jeg og mit parti fuldstændig enig med den højtærede minister, men spørgsmålet for os er så: tilgodeser dette forslag i så høj grad, som det er rimeligt, de ønsker, som folk i de lavere indtægtsgrupper kan have i denne forbindelse?

Ved at hæve personfradraget fra 4 000 kr. til 4 500 kr. går man i positiv retning, men der er lidt igen, inden man når til et ensartet personfradrag for kommuneskat og statsskat. Nu sker der vel nok det, at personfradraget sættes i vejret, når vi skal til at drøfte udskrivningslovforslaget, og så er vi for så vidt lige vidt.

Jeg er godt klar over, at hvis man hæver bundgrænsen, får det virkninger opefter. Det er i og for sig noget, jeg gerne vil have drøftet i udvalget for at få overblik over, hvad det egentlig vil betyde, at man hæver bundgrænsen. Jeg har kigget på de skalaer,

som medfølger det foreliggende lovforslag, og dér har jeg bemærket i oversigten over indkomstskatten i København, at når man når op på 30 000 kr. i skattepligtig indkomst, tager skattelettelsen et anseligt spring opefter, og dette spring skyldes vel ikke mindst, at der nu indføres en proportionalskatteberegning op til 30 000 kr., medens maksimum tidligere var 20 000 kr. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at mit parti er indstillet på at hæve grænsen for proportionalbeskatningen, men vi er ikke helt sikre på, om man ikke her har nået overkanten, så det bliver til skade for dem med de mindre indtægter.

Jeg savner i den højtærede ministers fremsættelsestale en motivering for, at man har hævet denne grænse, og det er muligt, at den motivering, der kan komme, vil tilfredsstille mig. Vi så hellere, at man udnyttede mulighederne for at hæve bundgrænsen, fordi vi mener, at de lavest lønnede grupper dermed fik størst fordel. Vi synes, det er en lille smule uretfærdigt, at når man når op til de store indtægter, så stiger skattelettelsen ret betydeligt — ja, folk i den gruppe betaler meget i skat, det skal jeg erkende, men man må anse dem for de bedst egnede i økonomisk henseende til at betale den høje skat. Hvis man f. eks. ændrede skalaen med hensyn til de 30 000 kr. og så bort fra de 500 kr., som man får i bunden, ville det betyde, at der ikke kom det voldsomme spring fra en 20 000 kr.s indtægt til en 30 000 kr.s indtægt, idet der så kun ville blive tale om en lettelse på 50 kr., og der er jo en ret væsentlig difference mellem de 349 kr., som er nævnt som lettelse, og 50 kr. Det er imidlertid alt sammen noget, som måske kan blive behandlet i udvalget. Jeg ser i hvert fald meget optimistisk på det, når den højtærede indenrigsminister allerede i sin indledning taler om, at det gælder om at lette skatterne for de små indtægter.

I øvrigt må jeg sige, at der er store usikkerhedsmomenter ved bedømmelsen af forslaget, når man ikke ved noget om rækkevidden for de skatteydere, der har børn. Det, der sker, er vel egentlig, at de familier, der ikke har børn, får en skattenedsættelse i kraft af, at familier med børn ikke længere kan få de almindelige børnefradrag; men det er muligvis småbeløb, det drejer sig om, og alt det kan man vel få overblik over.

[Herluf Rasmussen.]

En ting viser lovforslaget og de oplysninger, der ledsager det, med al ønskelig tydelighed: den uensartede beskatning, der er i de forskellige kommuner. Jeg kunne godt tænke mig i den forbindelse at rejse spørgsmålet, om der i indenrigsministeriet arbejdes med en ny skatteadministrativ inddeling.

Lovforslaget indeholder positive ting, og fra vor side vil den sædvanlige saglighed ved behandlingen være til stede.

Mose Hansen: Det af den højtærede indenrigsminister fremsatte lovforslag om personlig skat til kommunen rummer en del ændringer i forhold til gældende lov, ændringer, der bevirker, at skatteydere, der har afleveret en uangribeligt rigtig selvangivelse, ikke på dette tidspunkt kan bedømme, endside beregne, hvad de kommer til at betale i skat til stat og kommune i det kommende år. De foreslåede ændringer kan give glædelige overraskelser til skatteyderne, men det modsatte kan også blive tilfældet. Ved ligningslovforslagets behandling var jeg inde på det uheldige i den stykkevise behandling og vedtagelse af ligningslov og udskrivningslov. Synspunktet får ny næring ved dette lovforslags fremsættelse, idet både lignings- og udskrivningslov får virkninger på beregningen og påligningen af personlig skat til kommunen. Den stadige omlægning og ændring af lovene bevirker for megen usikkerhed i skatteydernes bedømmelse af, hvad der skal betales i skat, og dermed også i bedømmelsen af, hvad det kan betale sig at tjene. Der tales fra skattemyndighedernes side ikke usikkerhed i selvangivelsens tal; der burde så også vises skatteyderne det hensyn, at der er sikkerhed for, hvorledes beskatningsgrundlaget skal være frem i tiden.

Bestemmelserne om kommuneskattens beregning med en fælles beskatningsprocent er efterhånden blevet godt modtaget ude i kommunerne; jeg tænker her særlig på de

små sognekommuner, som frit kan vælge, om de vil benytte denne beregningsmåde eller bibeholde beregningen med forhøjelser og nedsættelser. Så vidt jeg kan forstå, går den ene efter den anden af sognekommunerne over til beregning af skatten med fælles beskatningsprocent, og dette vil sikkert fortsætte, når disse kommuner stadig frit må fastsætte personfradraget efter, hvad der tjener den enkelte sognekommune bedst. Men ændrer man ved det princip, tror jeg mange sognekommuner vil blive kedede af, at de er gået over til denne beskatningsform.

Lovforslaget rummer ingen ændringer på dette område, og det hilser jeg med glæde. En frivillig overgang til beregning med beskatningsprocent ude i sognekommunerne bør fremmes, idet kommunerne derved bliver fri for at fremlægge skattelister. Disse lister har altid været en kilde til uro og misundelse, fordi skatteyderne ikke umiddelbart kan se, hvorledes udregningen er foretaget. Kommunerne har dog stadig væk ret til at vælge mellem fælles beskatningsprocent og skala med forhøjelse og nedsættelse. Denne kommunernes ret til at vælge røres der heller ikke ved i lovforslaget, hvad der er heldigt. Men som det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen var inde på, står der i lovforslagets § 1, punkt 6, nogle bemærkninger om forhøjelse og nedsættelse i forhold til, om året har været godt eller dårligt for den pågældende skatteyder. Jeg tror ikke, der er ret mange kommuner, der benytter sig af disse regler, og de kunne derfor i og for sig godt udgå. I fremtiden vil sikkert flere sognekommuner indføre fælles beskatningsprocent, fordi en beskatning med samme procent virker fremmende på skatteydernes initiativ og lyst til at tage ekstraarbejde eller yde en større indsats, hvad der er ønskværdigt i en tid, hvor der i høj grad er brug for dette.

Ved ligningslovens vedtagelse bortfaldt børnefradraget, og det bevirker helt enkelt, at de beløb, kommunerne får at udskrive på, bliver større. Med samme beskatningspro-

[Mose Hansen.]

cent og samme regler som tidligere år ville kommunerne få flere penge til rådighed, men lovforslaget forhøjer nu personfradraget i en del købstæder til 4 500 kr. for forsørgere. Efter lovforslaget vil endnu flere skatteydere blive fritaget for at betale skat til deres kommune og dermed for at betale for de goder, de nyder. Jeg og mit parti mener ikke, det er den vej, der skal gås. Selv om det måske nok er små beløb, det drejer sig om, vil det være et sundt princip, at den, der skal være med til at nyde, også skal yde, altså også, selv om ydelsen bliver af en beskeden størrelse.

Det, som imidlertid giver de største betænkeligheder ved det foreliggende lovforslag om ændringer i den personlige skat til kommunen, er den forskydning, der sker mellem de forskellige grupper af skatteydere. Det er en selvfølge, at nogen må betale, når andre slipper billigere eller helt slipper. Pengene skal kommunerne stadig bruge. De, der efter lovforslaget slipper billigst, er ikke-forsørgere og forsørgere uden børn. Derimod vil forsørgere med 2-3 børn komme til at betale mere i kommuneskat, enten det gælder København og omegnskommunerne, hvor det første skalatrin for proportionalbeskatningen sættes op til 30 000 kr. — og måske burde føres helt til tops — eller det gælder de øvrige kommuner med forskellige personfradrag. Selv om familieforsørgere med børn efter udskrivningsloven nok vil få nogen kompensation, er jeg bange for, at de til slut alligevel bliver stillet ringere end familieforsørgere uden børn i forhold til tidligere års beskatning, og det er vist ikke det, man har tænkt på med denne ændring. Derfor henstiller mit parti til det udvalg, som skal gennemgå lovforslaget, at der bliver foretaget en indgående beregning og analyse af de forhold, der står i forbindelse med børnefradragenes bortfald, således at virkningen af deres bortfald ikke behandles stykkevis, men vurderes i sammenhæng, så at det, der nu bliver resultatet af lovgivningen, ikke skal ændres igen til næste år, når virkningen bliver kendt ude i praksis.

En forhøjelse af personfradraget til 4 500 kr. kan mit parti ikke tiltræde uden en nærmere beregning af virkningen, idet vi skønner, at der bliver for mange skatte-

ydere, som fritages for at betale for de fælles goder i opholdskommunen. Det samme gælder i og for sig den beløbsgrænse, der er i sognekommunerne, hvor man stadig væk har lov at foretage forhøjelser og nedsættelser. Disse grænser er sat op til 1 800 kr. og 1 200 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere, men det er et spørgsmål, om det ikke skulle overvejes, om de er sat for højt.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen):

Jeg vil gerne sige de ærede ordførere tak for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået. Der var indvendinger mod enkeltheder i lovforslaget, og jeg vil gerne allerede nu beskæftige mig med nogle af indvendingerne, selv om flere af dem måske nok egner sig bedst til en nærmere udredning under udvalgsarbejdet.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen såvel som på det ærede medlem hr. Poul Møller, at man under behandlingen af dette lovforslag i høj grad var interesseret i, om der kunne gives oplysninger om, hvilken størrelse de børnetilskud vil få, som kan ventes fastsat i finansministerens udskrivningslov. Jeg forstår den interesse, og jeg erkender nødvendigheden af under behandlingen af det foreliggende forslag at kende disse børnetilskud. Derfor tror jeg godt, jeg allerede nu på finansministerens vegne kan give tilsagn om, at udskrivningslovforslaget med børnetilskuddene vil blive fremsat ret hurtigt, formentlig allerede i den kommende uge.

Det, der er det primære ved det foreliggende lovforslag, er naturligvis, at lovforslaget går ud fra, at børnefradragene skal fordeles blandt de kommunale skatteydere på en sådan måde, at det, der sker ved børnefradragenes bortfald, kan findes rimeligt. Børnefradragenes bortfald vil jo uvægerligt betyde — som det også er fremhævet af flere af ordførerne — et højere beskatningsgrundlag, en højere samlet indkomst i kommunen at fordele skatterne på, og det er derfor, vi foreslår ændringer, der gør denne fordeling mindre ensidig, end tilfældet ville være, hvis man kun lod den komme til udtryk i en nedgang i de kommunale beskatningsprocenter eller i udskrivningsprocenterne. Jeg håber på, at vi, når vi får set børnetilskuddenes størrelse,

[Indenrigsministeren.]

vil kunne konstatere, at familier med børn, der ikke længere får deres børnefradrag, tilgodeses gennem børnetilskuddene; og hvad der i øvrigt kan være tale om at fordele som følge af det højere beskatningsgrundlag, må de efter min mening have fælles med øvrige forsørgere uden børn. Børnene bør efter min mening udelukkende tilgodeses gennem børnetilskud.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gjorde opmærksom på, at hans parti var modstander af forhøjelsen af bundgrænserne; jeg forstår det sådan, at det særlig gjaldt bundgrænsen i de kommuner, som ikke benytter beskatningsprocenten, men ligningsprocenten; muligvis skal det forstås sådan, at man er modstander af forhøjelsen begge steder. Jeg vil gerne først og fremmest understrege, at hvis man ikke foretager denne forhøjelse, får man ikke den fordeling ved børnefradragenes bortfald, som gerne skulle være en særlig fordel for familier med de små og mellemste indkomster.

Jeg skal i øvrigt ikke genoptage den gamle diskussion om disse skattefrie bundgrænser. Vi kender jo det ærede medlems og hans partis stilling fra tidligere diskussioner. Jeg har den opfattelse, at selv de her foreslåede bundgrænser på 1200 kr. for ikke-forsørgere og 1800 kr. for forsørgere er så lave, at der ikke kan være megen rimelighed i at opkræve indkomstskat, heller ikke kommunal indkomstskat, når vi kommer derunder.

Jeg var meget glad for det ærede medlems betragtninger over det nye system med beskatningsskala og beskatningsprocenter i stedet for ligningsprocenter. Jeg forstår det ærede medlem sådan, at han erkendte fordelene ved disse beskatningsprocenter. Jeg kan også godt her oplyse, at det har vist sig, at en række af de kommuner, som har frivillig adgang til overgang til beskatningsprocenter, allerede er i gang hermed. Jeg tror, det ligger sådan, at der allerede sidste år var mere end 100 kommuner, som var gået frivilligt over til anvendelse af beskatningsprocenter. Jeg tror og håber, at det foreliggende lovforslag vil bevirke, at yderligere et antal sognekommuner vil gå over til den nye regel.

Det ærede medlem nævnte den ændring,

der er foreslået ved § 1, punkt 6, og kritiserede særlig, at man — jeg tror, det ærede medlem brugte udtrykket — igen går tilbage til beskatning efter lejlighed med mulighed for skatnedsættelse i tilfælde af forholdsvis ringe indkomster, stor børneflokk, alderdom, sygdom, store tab o. s. v. Alt dette er imidlertid ikke noget nyt, og det er heller ikke noget, man vender tilbage til. Det er en ordret afskrift af det, der står i den gældende kommunale skattelov. Der er ikke foreslået nogen som helst ændring på det område.

Det ærede medlem hr. Poul Møller indledte med at sige, at man burde give kommunerne en undskyldning for, at man nu igen kommer med et lovforslag, som har stor betydning for kommunernes administration, på et så sent tidspunkt, at der kun bliver en meget kort frist for disse kommuner til at tilpasse administrationen efter den nye lov. Jeg skal være den første til at beklage, at fristen ikke kan blive længere, men når det ærede medlem omtrent i samme åndedrag beklager, at forslaget alligevel kommer så tidligt, at vi ikke kender børnetilskuddenes størrelse, tror jeg, det ærede medlem vil erkende, at når man skal tage hensyn til begge dele, har det ikke været muligt at fremme forslaget mere, end sket er. Må jeg endelig dertil føje, at det ærede medlem og hans parti jo indtil for ikke så længe siden var modstandere af, at man afviklede børnefradragene og erstattede dem med børnetilskud; det er i hvert fald først i det sidste halve års tid, at det ærede medlem har taget det samme standpunkt dertil som mit parti.

Jeg forstod også på det ærede medlem hr. Poul Møller, at han var tilfreds med, at man for Københavnsområdets vedkommende nu udvider proportionalbeskatningen fra 20 000 kr.s skalaindkomst til 30 000 kr.s, og det ærede medlem kunne også godt tænke sig at man gik til tops med proportionalbeskatningen. Det er jeg ikke principielt nogen modstander af; når vi nu kan gå fra 20 000 kr. op til 30 000 kr., skyldes det, at vi får penge til at gøre det for. Men det er måske tvivlsomt, om vi kan gå videre, i hvert fald ret meget videre, uden at det ville få den følge, at beskatningsprocenten i dette område steg med det resultat, at den fordel, man gav i form af øget proportionalbeskatning, skulle be-

[Indenrigsministeren.]

tales af de indkomster, der lå under de 20 000 kr., og en sådan udgang er i hvert fald ikke tilrådelig.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard talte om forhøjelsen fra de 4 000 kr. til de 4 500 kr. Jeg vil i den forbindelse sige, at fortsættelsen af proportionalbeskatningen, forhøjelsen fra de 4 000 kr. til de 4 500 kr., og forhøjelsen af bundgrænsen for de kommuner, der bruger de gamle ligningsregler, må ses under ét. Det, der har været det grundlæggende for forslaget, er, at man har foretaget disse forhøjelser inden for de rammer, hvor man mener at kunne skaffe dækning gennem den forhøjede indkomstmasse, vi vil få i kraft af børnefradragenes bortfald, men jeg er villig til under udvalgsarbejdet at se på disse forhold. Netop med hensyn til bundgrænsen på de 4 500 kr. er der en bestemt ting, vi skal stræbe efter, og det er ikke at få for mange forskellige bundgrænser. Jeg har forstået på de ærede ordførere, at de er enige i, at bundgrænsen på de 3 000 kr., som de mindre købstæder og landkommunerne har ret til at benytte, bliver stående. Det kan naturligvis blive vanskeligere for kommunerne at træffe afgørelsen: om de skal vælge de 3 000 kr., eller de skal gå op på de 4 500 kr., og særlig, hvis vi forhøjer yderligere; men jeg vil henstille, at man så vidt muligt ikke får flere bundgrænser end dem, vi har: den på 3 000 kr. og den på 4 000 kr., der eventuelt bliver på 4 500 kr. Den store fordel ved dette skattesystem er netop det grundlag, vi har for sammenligning mellem kommunerne, og det vil i nogen grad svækkes, hvis vi får flere bundgrænser.

Jeg skal ikke yderligere beskæftige mig med enkeltheder, som er nævnt, idet jeg går ud fra, at de kan belyses nærmere under det udvalgsarbejde, der kommer. Jeg siger tak for den tilslutning, jeg forstår lovforslaget har fået, og jeg håber, at partierne er indstillet på at behandle det så hurtigt, at kommunerne kan få en rimelig tid til at sætte sig ind i loven, inden den kommunale ligning skal begynde.

Jens Chr. Christensen: Jeg skal ikke beskæftige mig ret meget mere med lovforslaget; nu skal vi jo til udvalgsarbejdet.

Må jeg først takke den højtærede indenrigsminister for tilsagnet om, at vi allerede i næste uge kan få at vide, hvad børnetilskuddet skal beløbe sig til.

Hvad angår lovforslagets § 1, punkt 6, er jeg klar over, at der står noget tilsvarende i den nugældende lov om personlig skat til kommunen; men allerede sidste år protesterede vi fra vor side imod, at man nu — efter at man for nogle år siden havde afskaffet at ligne efter kildeart — skulle genindføre det ad en slags bagvej på de få områder, som der her kan være tale om. Alt det i skattelovene, der skal hvile på den slags skøn, er det egentlig forkert at have, og derfor burde vi slå en streg over det.

Jeg anerkender, at der er områder i kommuneskatteloven, hvor de regler, vi har nu, dog er bedre end dem, vi havde tidligere; men skal vi gøre det helt retfærdigt, bliver det nødvendigt, at vi bevæger os noget mere i retning af det, vi foreslog sidste år: at bundfradraget skal stå i forhold til gennemsnitsindkomsten i kommunen. I min valgkreds har vi en af landets største landkommuner; der er omtrent 10 000 indbyggere. Men det er så uheldigt, at i tre bysamfund bor der tilsammen 3 300 indbyggere. Resultatet er, at i en sådan landkommune skal man give det store bundfradrag, som nu skal sættes op til 4 500 kr. I en sådan landkommune ligner man 45 pct. på fast ejendom og 55 pct. på indkomst. Når man fastsætter så stort et bundfradrag, bliver det en meget stor part af kommunens indbyggere, der bliver helt fri for at betale skat; det bliver et meget lille beløb, man får ind. Derfor ville det være rigtigt, om vi kunne stille bundfradragene i forhold til gennemsnitsindkomsten. Det må efter min mening også være det mest retfærdige, at den kommune, der har en stor gennemsnitsindkomst, giver det største fradrag — det har den råd til — mens kommunen med den lave gennemsnitsindkomst ikke har råd til at give så meget som de andre. Vi kom lidt i den retning sidste år, og jeg kunne godt tænke mig, at vi gik et skridt videre og bestemte, at alle landkommuner og de små forstadskommuner får lov til at nøjes med det lille fradrag, mens de andre, mere velhavende skal tage det store fradrag. Så tror jeg, det vil gå sådan, at der vil blive adskillige

[Jens Chr. Christensen.]

flere kommuner, der vil overgå til systemet med den fælles beskatningsprocent, fordi det er mere enkelt, mere overskueligt; men vi er nødt til fra lovgivningsmagtens side at hjælpe med til, at de kan få det gennemført.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen): Jeg har blot en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen. Jeg er helt enig med ham i, at vi burde gå bort fra det, der står i § 1, punkt 6. Derfor synes jeg, at kommunerne efterhånden og hurtigst muligt skulle gå over til den nye beskatningsprocent, hvor man netop slår en streg over alt det, der står i § 1, punkt 6.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ove Hansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Thisted Knudsen har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Af hvilke særlige grunde har justitsministeren ment det påkrævet at afslå et andragende fra kriminaloverbetjent Gork-Jensen, Korsør, om at indtræde i repræsentantskabet for Korsør Håndværker-, Handels- og Landbobank, specielt når henses til, at overordnede politifolk har opnået tilladelse til at være medlem af tilsvarende pengeinstitutters ledelse?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid efter spørgetiden i morgen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 8. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om forskellige forbrugsafgifter.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ophævelse af lov om en opsparingsordning for unge ikkeforsørgere.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om folketingets ombudsmand.

Mødet hævet kl. 15⁵.

29. møde.

Onsdag den 8. februar kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Axel Ivan Pedersen* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren under indtryk af det stadig stigende antal færdselsuheld overveje betimeligheden af, at der stilles strengere krav til kørelærerruddannelse og eventuelt indføres autorisation?“

Axel Ivan Pedersen: Færdselsulykkernes antal er i stadig stigen og endda i et stærkere tempo end motorkøretøjernes antal. Således skriver direktør, cand. jur. Hermann Zobel i Ugeskrift for Forsikringsvæsen i en nytårsoversigt, at den totale stigning i antallet af skader i 1960 ligger på 30 pct. i forhold til 1959, medens stigningen i selve motorparken for samme tidsrum ligger på 11 pct. Når man tager i